

Ridder Kalf.

Smellem Baldemar Atterdag og Jyderne, især den jydsk Adels, herskede jævnlige Misforstaaelser, som Har 1359 bleve saa alvorlige, at Kongen, fjed af de idetige Træfald, dennegaang besluttede, med væbnet Magt at bringe dem til Lydighed, og virkelig satte Trudselen i Udførelse. Ridder Erland Kalf, som dengang var Lehnsmænd i Ribe, faldt da fra Kongen, og overgav Slottet til den holskeenske Greve Nicolaus, som forlehuede ham ei alene med dette, men endog med de to Slotte, Møgelstønder og Gram. Men Næret efter, da Baldemar var i Jylland, forsonede Kalf sig med Kongen, og overgav ham saavel Ribe som de to andre Slotte, ved hvilken Leilighed Baldemar skal have brugt de Udtryk, som forekomme i Slutningen af Digtet. Baldemar Atterdag var overalt en livsglad Fyrste der gjerne lod sin Munterhed have frit Løb, hvilket Digtet fremstiller ved Kongens Spøg med de danske Familienavne.

* * *

Kong Bolmer stod i Halle,
 Og deelte Borg og Land
 Til sine Hovmænd alle,
 Det bedste som han kan.

Heel naadigt Drotten brier
 Sit Hoved aldenstund,
 Mens Skjelmeri og Løier
 Ret spiller om hans Mund.

Han gav dem hver et Stykke,
 Dg lagde Skjemt dertil;
 De priste deres Lykke,
 Dg takked ham med Smil.
 Den nordre Stump af Landet
 Han gav til Eske Brok,
 Han sagde: „kryb i Sandet,
 Da har du Husly nok.

Hver Ræv og Ulv skal bygge,
 Der trives sjeldent Gaas,
 Dg derfor skal I rykke
 Hver i sin egen Baas.
 Men liden Morten Due,
 Flyv fjønt til Kalholm op,
 Sid der paa grønne Tue,
 Dg byg i Bøgens Top!

Hvor skal vi Galten sætte?
 I Krogen kan han boe!

I hedder I øg med **Rette**,
 I har saa hvaas en Klo;
 Søhanerne I gribe
 Ud fra det høie Næs! —
 Til Kalv jeg giver Ribe,
 Der kan han gaae paa Græs.“

Men Ridder Kalv blev arrig,
 Han smasted med sin Mund:
 „Den Mundfuld var **for** farrig,
 Guds Død! er jeg en Hund?“
 Han daskede paa Sværdet,
 Som slingred ved hans Laar:
 „Jeg springer over Gjerdet,
 Og til de Tydske gaaer!“

Han svang sig paa sin Føle,
 Og lod til Holsteen staae,
 Den hele Rideskole
 Maa Hørset gjennemgaae.
 Der meldte sig den Gjarve
 I Bredens vilde Ruus:
 „Hvad synes I, Herr Greve
 Om mig og Riberhuus?“

Og Greven fra sit Cæde
 Sig reiste op paa Stand,
 Han tog med Hjertens Glæde
 Imod den danske Mand;
 Han gav ham tvende Slotte,
 Dertil det røde Guld,
 Saa Ridderen vel maatte
 Ham vorde tro og huld.

Men Bredden svandt, og Anger
 Tog Huus udi hans Bryst,
 Hans Falk og Hest og Sanger
 Var ham ei mere Lyst.
 Med Rynker over Panden
 Han sidder taus og tør,
 Det Randerøel i Randen,
 Det glider ei som før.

Kong Bolmer sad i Halle,
 En Qvel i Koldinghuus
 Med sine Kæmper alle,
 Og tømte gyldne Kruus;
 Da skraaler høit Drabanten,
 Som foran Salen staaer:
 „Nu kommer saa min Sandten
 Herr Ridder Kalv i Gaard!“

Ind traadte han i Salen
 Med hjerteknuste Blik;
 Heel dirrende var Talen,
 Meer krøb han, end han gif;
 Han neied sig med Smerte,
 Dg kyssed Kongens Slæb,
 Han var saa flau om Hjerte,
 Dg han var bleg om Næb.

„Herr Konge! var mig naadig!
 Min Daad den var jo fræk!
 Dg jeg var alt for graadig,
 Derfor løb jeg jo væk;
 Men jeg har ikke sovet
 I Holsteen, skal I see:
 Jeg bringer, næst mit Hoved,
 Jer stolte Slotte tre.“

Sit Ansigt Drotten bøier;
 Dg tier aldenstund,
 Mens Skjelmeri og Løier
 Sig kruser om hans Mund.
 Han rakte Fredspokalen
 Ham med sin egen Haand;
 Saa treen han frem i Salen,
 Dg trak paa Smilebaand:

„Dg hor, I Hovmand kjære!
Hvad jeg nu sige vil:
Den Kalv er, paa min Tre!
Dog værd at lægge til.
Som Kalv han løb fra Baasen,
Men som en mægtig Ro
Han hjemad satte Kaasen
Med stærke Kalve to.“
